

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/4/2026
Identifikačné číslo spisu:	6026010002
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dušan Szabó
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6026010002.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Szabóa a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč - Šeberu, v trestnej veci odsúdeného E. P., o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí konanom 25. augusta 2026 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného E. P. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. júna 2026, sp. zn. 4 Ntc 1/2026, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného E. P. zamietá.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 25. júna 2026, sp. zn. 4 Ntc 1/2026 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) rozhodol o uznaní trestného rozkazu vydaného Okresným súdom Weiden i.d.OPf. 18. októbra 2022, sp. zn. 5 Cs 322 Js 5778/21, ktorý nadobudol právoplatnosť 24. novembra 2022 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Weiden i.d.OPf. z 30. januára 2024, sp. zn. BwR 5 Cs 322 Js 5778/21 vo výroku o vine a treste odňatia slobody a jeho výkone na území Slovenskej republiky, a to v časti, v ktorej bol občan Slovenskej republiky E. P., nar. X. C. XXXX v S. J., trvale bytom F. XX/XXX, M., okres S. J. (ďalej len „odsúdený“) uznaný vinným v bodoch 2/ a 3/ z trestného činu krádeže v dvoch prípadoch podľa § 242 ods. 1, § 243 ods. 1 veta 2 bod 2, 25 ods. 2, 53 nemeckého Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že

„2/ dňa 10. júla 2021 v čase od 8.15 do 17.00 hod. odsúdený spolu s H. H. ukradol bicykel Citybike, KTM, strieborný, poškodený E. T. v hodnote okolo 500 Eur, ktorý bol zaparkovaný na J. XX vo V. i.d. Z.. pri zadnom vchode do City - Center, a ktorý bol uzamknutý pancierovým zámkom umiestneným medzi rámom bicykla a zadným ráfikom. Vedel, že na to nemá nárok.“

„3/ v čase od 22. júla 2021, 20.30 hod. do 23. júla 2021, 04.00 hod. vo vedomom a zámernom spolupôsobení s oddelene stíhanou P. T. odcudzili z nezamknutých vedľajších budov objektu na ulici T.

č. 21, v obci XXXXX R. tam žijúcej rodine G. dva horské bicykle, dva elektrobicykle, jednu motorovú kosačku, jeden tachometer na bicykel, dva nivelačné prístroje a jednu autobatériu v celkovej hodnote cca 1.200,- Eur, hoci vedel, že na ne nemá nárok.",

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov (pôvodne vo výmere 9 mesiacov za spáchanie troch trestných činov, znížený oznámením z 3. marca 2026 o 2 mesiace s poukazom na absenciu obojstrannej trestnosti skutku v bode 1/) - výrok I.

2. Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zároveň podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol tak, že odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia - výrok II.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa poukázal na návrh Okresného súdu Weiden, Nemecká spolková republika na rozhodnutie o uznaní a výkone trestného rozkazu vydaného Okresným súdom Weiden i.d.OPf. 18. októbra 2022, sp. zn. 5 Cs 322 Js 5778/21, ktorý nadobudol právoplatnosť 24. novembra 2022 (ďalej len „trestný rozkaz“) v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Weiden i.d.OPf. z 30. januára 2024, sp. zn. BwR 5 Cs 322 Js 5778/21 v spojení s osvedčením zo 16. decembra 2025, týkajúcich sa odsúdeného. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že odsúdený bol trestným rozkazom uznaný vinným v jeho bode 1/ zo spáchania trestného činu ohrozenia bezpečnosti cestnej premávky z nedbanlivosti podľa § 315c ods. 1 č. 1b, ods. 3 č. 2 nemeckého Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

„1/ dňa 10.07.2021 okolo 07.15 hod. s osobným automobilom Peugeot, slovenské evid. číslo S.-XXXBO, na ulici A. J. v meste XXXXX V. i.d. Z.. narazil do osobného automobilu Fiat 500, evid. číslo F., zaparkovaného na okraji vozovky potom, čo nakrátko zaspal. Tým vznikla na osobnom automobile Fiat vecná škoda vo výške cca 450,- Eur. Odsúdený vedel, že je úplne unavený. Pri kritickom sebahodnotení mohol a musel zistiť, že z dôvodu únavy nie je schopný bezpečne viesť vozidlo.“

4. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že trestným rozkazom bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov podmienene s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 3 (tri) roky, pričom rozhodnutím Okresného súdu Weiden i.d.OPf. z 30. januára 2024, sp. zn. BwR 5 Cs 322 Js 5778/21 bolo rozhodnuté, že povolený podmienený odklad výkonu uloženého trestu odňatia slobody sa odvoláva a odsúdenému sa nariadil jeho výkon.

5. Keďže justičný orgán štátu pôvodu skutky, zo spáchania ktorých bol odsúdený uznaný vinným trestným rozkazom, nepriradil k žiadnej kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., súd prvého stupňa skúmal obojstrannú trestnosť skutkov a dospel k záveru, že skutok v bode 1/ trestného rozkazu nie je trestným aj na území Slovenskej republiky. Vo vzťahu ku skutku v bode 2/ trestného rozkazu súd prvého stupňa uviedol, že tento vykazuje znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a skutok v bode 3/ trestného rozkazu znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. S poukazom na túto skutočnosť súd prvého stupňa inicioval vo vzťahu k justičnému orgánu štátu pôvodu uzavretie dohody o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia, pričom justičný orgán štátu pôvodu v oznámení z 3. marca 2026 vyjadril súhlas s tým, aby bol trest odňatia slobody uložený trestným rozkazom, ktorý má odsúdený vykonať, znížený o 2 (dva) mesiace, t. j. aby odsúdený vykonal trest odňatia slobody vo výmere 7 (mesiacov).

6. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na odpoveď justičného orgánu štátu pôvodu z 28. mája 2026, z obsahu ktorej vyplynulo, že odsúdený mal v konaní vedenom pred Okresným súdom Weiden na základe vlastnej žiadosti ustanoveného obhajcu, ktorý ho zastupoval a justičný orgán štátu pôvodu zabezpečil preklad žiadosti odsúdeného predloženej v slovenskom jazyku, ďalej na to, že odsúdený uviedol adresu na doručovanie písomností, na ktorú mu boli jednotlivé rozhodnutia doručené.

7. Súd prvého stupňa poukázal na podanie odsúdeného, v ktorom odsúdený uviedol, že si je vedomý právoplatného rozhodnutia vydaného justičným orgánom štátu pôvodu, ktorého uznanie na území Slovenskej republiky nespochybnil, namietal však spôsob výkonu rozhodnutia, konkrétne výkon náhradného trestu odňatia slobody s tým, že od začiatku konania opakovane deklaroval svoju vôľu zaplatiť uložený peňažný trest a v podaní z 1. apríla 2026 žiadal o oznámenie čísla účtu a platobných údajov potrebných na realizáciu jeho úhrady. Súd prvého stupňa tiež uviedol súvisiacu argumentáciu odsúdeného, podľa ktorej vzhľadom na prejavenu vôľu zaplatiť peňažný trest výkon náhradného trestu odňatia slobody stratil svoj legitímny účel a v ktorej odsúdený poukazoval na zjavný nepomer medzi výškou peňažného trestu (pozn. 500,- Eur) a náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov a zároveň poukazoval na možnosť odvrátenia výkonu náhradného trestu odňatia slobody podľa slovenského Trestného zákona aj v prípade, že už bol nariadený jeho výkon.

8. K argumentácii odsúdeného o možnosti odvrátenia výkonu náhradného trestu odňatia slobody súd prvého stupňa uviedol, že odsúdenému bol trestným rozkazom uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, pričom podmienkou podmieneného odkladu výkonu uloženého trestu odňatia slobody bolo zaplatenie čiastky 500,- Eur a poukázal na právnu úpravu nemeckého Trestného zákona, podľa ktorej je možné odsúdenému pri podmienenom odklade výkonu trestu uložiť rôzne povinnosti, resp. stanoviť podmienky, z čoho potom vyvodil, že odsúdenému nebol trestným rozkazom uložený peňažný trest, pričom pokiaľ odsúdený svoju povinnosť zaplatiť sumu 500,- Eur bez vážneho dôvodu nesplnil, justičný orgán štátu pôvodu zrušil podmienený odklad uloženého trestu odňatia slobody.

9. Súd prvého stupňa nezistil dôvody na obligatórne a ani na fakultatívne odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia podľa § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. a k postupu čiastočného uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2021, sp. zn. 1 Urto 3/2021, podľa ktorého ak dôjde k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia, súd rozhoduje o uznaní a výkone čo do rozsahu materiálne modifikovaného cudzieho rozhodnutia, ktorého zvyšná časť prestáva byť predmetom konania o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, o ktorej už zároveň nemožno rozhodnúť ani samostatným výrokom o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia.

10. K zaradeniu odsúdeného na výkon uznaného trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia súd prvého stupňa uviedol, že zo zadovážených podkladov nevyplynuli skutočnosti odôvodňujúce zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s iným stupňom strázenia a zároveň nezistil ani iné okolnosti, odôvodňujúce odchýlenie sa od všeobecných zákonných kritérií.

11. Odsúdený proti napadnutému rozsudku, ktorý mu bol doručený 2. júla 2026, prostredníctvom svojej obhajkyne podal 16. júla 2026 odvolanie, v ktorom namietal, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal s podstatou jeho argumentácie a nereagoval na všetky rozhodné okolnosti, ktoré vyšli najavo počas uznávacieho konania. Odsúdený uviedol, že nespochybňoval ani právoplatnosť a ani zákonnosť rozhodnutí justičných orgánov Nemeckej spolkovej republiky a ani právnu povahu povinnosti, ktorá mu bola uložená podľa § 56b nemeckého Trestného zákona a zdôraznil, že podstata jeho obrany spočívala výlučne v tom, že ešte pred rozhodnutím súdu prvého stupňa deklaroval pripravenosť splniť povinnosť uloženú justičným orgánom štátu pôvodu, t. j. odstrániť dôvod, ktorý viedol k nariadeniu výkonu trestu. Odsúdený tiež poukázal na to, že zníženie výmery trestu odňatia slobody z deviatich na sedem mesiacov z dôvodu absencie obojstrannej trestnosti skutku v bode 1/ trestného rozkazu predstavovalo novú skutočnosť, ktorá vznikla počas uznávacieho konania a napriek tomu sa súd prvého stupňa nezaoberal tým, aký význam majú všetky nové okolnosti vo vzájomnej súvislosti, najmä v spojení s ním opakovane deklarovanou pripravenosťou splniť uloženú povinnosť.

12. Odsúdený ďalej namietal, že hoci súd prvého stupňa poukázal na § 56b nemeckého Trestného zákona a uviedol, že povinnosť, ktorá mu bola podľa predmetného ustanovenia uložená nie je peňažným trestom, opomenul sa vysporiadať s podstatou jeho argumentácie, ktorá nesmerovala k právnej

kvalifikácii tejto povinnosti, ale k jej materiálnemu významu vo vzťahu k účelu výkonu trestu, zásade proporcionality a jeho postoj počas uznávacieho konania. Podľa odsúdeného bolo povinnosťou súdu prvého stupňa presvedčivo vysvetliť, akým spôsobom zohľadnil nové okolnosti pri svojom rozhodovaní vo väzbe na využitie mechanizmu podľa čl. 10 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „Rámcové rozhodnutie“) a keďže tak súd prvého stupňa neurobil, jeho rozhodnutie nie je v tejto časti preskúmateľné.

13. Odsúdený tiež namietal, že súd prvého stupňa nereagoval na jeho podanie z 1. apríla 2026, v ktorom žiadal o oznámenie príslušného orgánu, ktorému mala byť suma 500,- Eur uhradená, ako aj o oznámenie ďalších potrebných platobných údajov, aby mohol túto svoju povinnosť splniť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje reakciu súdu prvého stupňa na predmetné podanie, preto podľa názoru odsúdeného nie je možné preskúmať, či súd prvého stupňa túto okolnosť považoval za právne irelevantnú, resp. či sa ňou vôbec zaoberal.

14. V nadväznosti na komunikáciu súdu prvého stupňa s justičným orgánom štátu pôvodu odsúdený namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, aký bol rozsah tejto komunikácie a aké všetky skutočnosti boli justičnému orgánu štátu pôvodu oznámené, najmä nie to, či súd prvého stupňa justičnému orgánu štátu pôvodu oznámil, že odsúdený je pripravený splniť svoju povinnosť, ktorá mu bola uložená podľa § 56b nemeckého Trestného zákona a či sa justičný orgán štátu pôvodu k tejto skutočnosti vyjadril, resp. či súd prvého stupňa nepovažoval za potrebné túto skutočnosť justičnému orgánu štátu pôvodu oznamovať.

15. Odsúdený preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a po doplnení konania v rozsahu pre riadne objasnenie veci sám vo veci rozhodol.

16. Prokurátorka sa k odvolaniu odsúdeného do predloženia veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nevyjadrila.

17. Spis súdu prvého stupňa bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený na rozhodnutie o odvolaní odsúdeného proti napadnutému rozsudku 27. júla 2026.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) po preskúmaní spisu súdu prvého stupňa, sp. zn. 4 Ntc 1/2026 a obsahu odvolania odsúdeného zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

19. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku Proti rozsudku o uznaní cudzieho rozhodnutia je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený, prokurátor alebo minister spravodlivosti. Odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Ak odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či sa cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva.

20. Keďže Tretia hlava Trestného poriadku upravujúca výkon rozhodnutí vo vzťahu k cudzine neupravuje lehotu na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 309 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého Odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje, a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

21. Odsúdenému bol napadnutý rozsudok doručený 2. júla 2026 a odvolanie podal prostredníctvom svojej obhajkyne 16. júla 2026, preto najvyšší súd konštatuje, že odvolanie odsúdený podal včas.

22. Čo sa týka postupu súdu prvého stupňa a preverenia splnenia podmienok na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, najvyšší súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ v dôsledku absencie priradenia trestných činov k niektorej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. v osvedčení vydanom podľa čl. 4 Rámcového rozhodnutia skúmal ich obojstrannú trestnosť a zároveň dospel aj k správne záveru, že skutok v bode 1/ trestného rozkazu nie je na území Slovenskej republiky trestným činom.

23. Správny bol aj nadväzujúci postup súdu prvého stupňa podľa druhej vety § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., keď prípisom z 5. februára 2026 uvedenú skutočnosť oznámil justičnému orgánu štátu pôvodu, ktorý zároveň požiadal o jeho stanovisko. Keďže justičný orgán štátu pôvodu prípisom z 3. marca 2026 vyslovil súhlas s čiastočným uznaním trestného rozkazu a zároveň uviedol, že súhlasí so znížením uloženého trestu odňatia slobody z deviatich mesiacov na sedem mesiacov, možno konštatovať, že medzi súdom prvého stupňa a justičným orgánom štátu pôvodu došlo k uzavretiu dohody o čiastočnom uznaní a výkone trestného rozkazu. Na tomto mieste najvyšší súd poznamenáva, že z trestného rozkazu vyplýva, že odsúdenému bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov, pričom vo vzťahu ku skutku v bode 1/ trestného rozkazu trest odňatia slobody predstavoval výmeru 2 (dva) mesiace. Pokiaľ preto súd prvého stupňa v prípise z 5. februára 2026 uviedol, že uložený trest odňatia slobody je potrebné vzhľadom na absenciu obojstrannej trestnosti skutku v bode 1/ trestného rozkazu znížiť o dva mesiace a pokiaľ justičný orgán štátu pôvodu s takýmto návrhom v prípise z 3. marca 2026 vyslovil súhlas, súd prvého stupňa mohol rozhodnúť aj o čiastočnom uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia.

24. Pokiaľ ide o splnenie ďalších podmienok pre kladné rozhodnutie o návrhu justičného orgánu štátu pôvodu na uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia (odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na jej území obvyklý pobyt, absencia dôvodov na obligatórne i fakultatívne odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia), ich splnenie mal súd prvého stupňa za preukázané a v napadnutom rozsudku ich splnenie riadne a vyčerpávajúco odôvodnil, pričom najvyšší súd sa v tomto smere so závermi súdu prvého stupňa stotožňuje a bez potreby ich opakovania na ne odkazuje.

25. Čo sa týka odvolacích námietok odsúdeného, ich ťažisko je v tom, že podľa jeho názoru súd prvého stupňa dostatočne a vyčerpávajúco, resp. vôbec nereagoval na jeho argumentáciu vo vzťahu k jeho ochote dodatočne splniť svoju povinnosť zaplatiť sumu 500,- Eur, ktorá povinnosť mu bola uložená v súvislosti s podmienčným odkladom výkonu uloženého trestu odňatia slobody.

26. K uvedenej námietke najvyšší súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku na str. 9 a 10 reagoval na podanie odsúdeného z 24. júna 2026, v ktorom odsúdený opakovane svoju argumentáciu z 1. apríla 2026, pričom podstatu z oboch označených podaní odsúdeného súd prvého stupňa zhrnul na str. 5 napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa odsúdenému vyčerpávajúco vysvetlil, že suma 500,- Eur, ktorú mal odsúdený uhradiť, nepredstavovala peňažný trest, ale povinnosť uloženú v súvislosti s podmienčným odkladom výkonu uloženého trestu odňatia slobody. Najvyšší súd upriamuje pozornosť odsúdeného na fakt, že Okresný súd Weiden i.d. OPf. uznesením z 18. októbra 2022, sp. zn. 5 Cs 322 Js 5778/21 odsúdenému podľa § 56b nemeckého Trestného zákona uložil ako podmienku podmienčného odkladu výkonu trestu odňatia slobody povinnosť zaplatiť sumu 500,- Eur na účet Štátnej pokladnice Nemeckej spolkovej republiky v mesačných splátkach po 50,- Eur, pričom ďalším rozhodnutím z 29. januára 2024, sp. zn. BwR 5 Cs 322 Js 5778/21, ktoré bolo odsúdenému doručené a nadobudlo právoplatnosť 27. februára 2024, podmienčný odklad výkonu uloženého trestu odňatia slobody odvolal a odsúdenému nariadil jeho výkon z dôvodu, že odsúdený hrubo a trvalo uloženú podmienku nesplnil. Z posledne označeného rozhodnutia tiež vyplýva, že odsúdený bol na dodatočné splnenie jeho povinnosti s upozornením na následky jej nesplnenia opakovane neformálne a aj formálne vyzývaný, pričom posledná výzva mu bola doručená 31. augusta 2023, avšak odsúdený nezaplatil ani jednu splátku zo sumy 500,- Eur. Z predmetného rozhodnutia ďalej vyplýva, že predĺženie probačnej doby alebo rozšírenie podmienok podmienčného odkladu výkonu trestu odňatia slobody za uvedených okolností nepostačuje, pričom odsúdený sa neosvedčil.

27. Za uvedených okolností je preto bez právneho významu odsúdeným dodatočne deklarovaná ochota zaplatiť sumu 500,- Eur, o čom napokon odsúdený mal vedomosť, čo potvrdil v podaní z 1. apríla 2026, v ktorom uviedol, že za účelom dodatočnej úhrady sumy 500,- Eur podnikol smerom k orgánom Nemeckej spolkovej republiky príslušné kroky, avšak z ich strany mu bolo oznámené, že platbu už nie je možné realizovať. Za týchto okolností preto súd prvého stupňa nemal žiaden dôvod žiadať justičný orgán štátu pôvodu o oznámenie možnosti a podmienok pre dodatočné splnenie tejto povinnosti odsúdeným a odsúdeným deklarovaný záujem uhradiť predmetnú sumu niektorému orgánu Slovenskej republiky je bez právneho významu.

28. Rovnako je bez právneho významu zvažovanie proporcionality medzi výmerou uloženého trestu odňatia slobody a sumou 500,- Eur, pretože uložený trest odňatia slobody nie je k uvedenej sume jej alternatívou, ako je to v prípade uloženia náhradného trestu odňatia slobody v prípade ukladania peňažného trestu podľa § 56 a nasl. Trestného zákona. Rozhodnutie Okresného súdu Weiden i.d. OPf. z 29. januára 2024, sp. zn. BwR 5 Cs 322 Js 5778/21 má povahu rozhodnutia o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčil podľa § 50 ods. 4, resp. § 52 ods. 1 Trestného zákona, ktoré v prípade nadobudnutia jeho právoplatnosti odsúdený nemôže zvrátiť.

29. Najvyššiemu súdu napokon nie je zrejmé, prečo by zníženie výmery trestu odňatia slobody z deviatich na sedem mesiacov z dôvodu absencie obojstrannej trestnosti skutku v bode 1/ trestného rozkazu malo predstavovať novú skutočnosť, ktorú by mal súd prvého stupňa zvažovať vo vzájomnej súvislosti s odsúdeným deklarovanou ochotou dodatočne uhradiť sumu 500,- Eur. Odsúdený túto argumentáciu nijako bližšie nevysvetlil, iba sa domáhal reakcie na ňu. Najvyšší súd preto len vo všeobecnosti uvádza, že zníženie výmery uloženého trestu z dôvodu absencie obojstrannej trestnosti jedného zo skutkov inicioval súd prvého stupňa, s ktorým postupom justičný orgán štátu pôvodu súhlasil a práve postup súdu prvého stupňa a súhlasné stanovisko justičného orgánu štátu pôvodu boli predpokladom na to, aby súd prvého stupňa mohol rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia. Zníženie výmery uloženého trestu odňatia slobody preto nemohlo predstavovať novú skutočnosť, ktorá by mala zakladať dôvod na odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, ale naopak predstavuje skutočnosť, na podklade ktorej bolo možné návrhu justičného orgánu čiastočne vyhovieť.

30. Pretože najvyšší súd odvolanie odsúdeného nevyhodnotil ako dôvodné, týmto uznesením ho podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku zamietol.

31. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.